

N:o 36.

Ank. till Riksd. Kansli den 7 April 1885, kl. 3 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i kap. 11 § 12 kyrkolagen.

Inom Andra Kammaren har Herr *P. Waldenström* afgifvit en motion, N:o 138, hvilken blifvit hänvisad till Lag-Utskottet samt har följande lydelse:

»Genom Kongl. förordningen den 20 September 1859 är sådan frihet från hvad kyrkolagens kap 11 § 11 stadgar medgifven, att om någon önskar att äfven vid annat tillfälle, än då nödfall inträffat, låta sig skriftas och anamma Herrens nattvard i annan församling än den, till hvilken han hör, eller att för ändamålet söka annan prest än den som i denna församling är anställd, sådant må vara honom tillåtet, der han med sin själasörjares bevis styrker, att han till sakramentets begående är efter gällande lag oförhindrad. Denna frihet är dock väsentligen inskränkt genom stadgandet i § 12, att Herrens nattvard skall, derest icke nödfall är för handen, begås i kyrkan. Om nemligen den pastor, som förfogar öfver kyrkan, icke för ändamålet öppnar henne, så existerar icke vidare den nämnda friheten »att söka annan prest».

»När härtill kommer, att hvarken Guds ord eller den lutherska kyrkans symboliska böcker på något sätt binda nattvardens firande vid ett visst rum, så synes det icke vara mer än billigt, att den gentemot § 11 redan medgifna friheten utsträcker äfven till § 12, och jag beder därför att få föreslå, att Riksdagen måtte för sin del besluta samt hos

Bih. till Riksd. Prot. 1885. 7 Saml. 22 Häft.

Kongl. Maj:t anhålla om sådan ändring af Kyrkolagens kap. 11 § 12, att prestman må vara berättigad att på kallelse äfven utan nödfall utdela Herrans nattvard å annan lokal än i kyrka.»

1686 års Kyrkolag stadgar:

i kap. 11 § 11:

»Ingen skall vara tillåtligt, att gå ifrån den församling, uti hvilken han bor och till hvilken han hör och låta skrifta sig samt anamma Herrans nattvard uti en annan och af hvad prest han helst vill; utan det skall ske af församlingens ordinarie kyrkoherde eller kapellan; men uti nödfall stånde hvar och en fritt att söka den prest han vill och honom är närmast»;

samt i samma kapitel, § 12:

»Herrans högvärdiga nattvard skall begås i kyrkan och icke hemma i husen, utan för sjukdom skull eller särdeles vigtig orsak och i nödfall. Folket skall ock tillsägas, att intet gå utur kyrkan förr än den heliga nattvarden är hållen, och gudstjensten med välsignelse slutet; så framt icke någon, af dess skäligare orsaker, blifver dertill föranledd, eller för opasslighet skull icke förmår ändan afbida».

Genom förordningen den 20 September 1859 fann Kongl. Maj:t godt att, med ändring af 11 kap. 11 § Kyrkolagen, stadga, att, om någon åstundar att, äfven vid annat tillfälle, än då nödfall inträffat, låta sig skriftas och anamma Herrans nattvard i annan församling, än den, till hvilken han hör, eller att för ändamålet söka annan prest, än den, som i denna församling är anstald, sådant må vara honom tillåtet, der han med sin själasörjares bevis styrker, att han till sakramentets begående är, efter gällande lag, oförhindrad.

Det är detta senast anförda stadgande, motionären nu åberopar, i det han förklarar, att den frihet, här lemnats, är väsentligen inskränkt genom stadgandet i kap. 11 § 12 kyrkolagen, att Herrans nattvard skall, derest icke nödfall är för handen, begås i kyrkan; hvarföre han yrkar, att prestman må vara berättigad att på kallelse äfven utan nödfall utdela Herrans nattvard å annan lokal än i kyrka.

Lag-Utskottet instämmer i det uttalande, som vid 1878 års kyrkomöte Kyrkolags-Utskottet med anledning af väckt liknande motion om ändring af kap. 11 § 12 i kyrkolagen afgaf i betänkande N:o 20, att 1859 års förordning tydligen endast meddelar församlingsmedlem rätt att begå Herrans heliga nattvard inom annan församling, än den han sjelf till-

hör, och att, under samma förutsättning, som annars berättigar till enskild nattvardsgång, »för ändamålet söka annan prest än den, som i församlingen är anstald», äfven om ej det nödfall inträffar, att han icke af sin församlingsprest kan varda betjenad, men att hvad i motionen föreslagits skulle innebära en utsträckning af de i 1859 års förordning gjorda medgifvanden, som skulle leda till upphäfvande af den för församlingens enhetens bevarande viktiga grundsatsen, att nattvarden är en församlingens sak och högtid. Med dessa åsikter kan Utskottet icke finna, att motionären kan uti 1859 års förordning erhålla något stöd för det förslag, han framställt; och då Utskottet för sin del anser, att, om än det skulle vara riktigt, hvad motionären säger, att hvarken Guds ord eller den lutherska kyrkans symboliska böcker binda nattvardens firande vid ett visst rum, kyrklig god ordning dock kräfver, att detta firande hädanefter såsom hittills må, der nödfall ej inträffar, ega rum i den för församlingens gemensamma gudstjenst afsedda och härtill invigda lokal eller kyrkan, får Utskottet hemställa,

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 7 April 1885.

På Lag-Utskottets vägnar:

Axel Bergström.
